

Sino-sovjetiska konflikten (del 5.6):

Fredlig samlevnad – två diametralt motsatta slag av politik

Kommentar (6) till SUKP:s Centralkommittés öppna brev av redaktionerna för *Folkets Dagblad* och *Röda Fanan* den 12 december 1963

Denna ”kommentar” föregicks av [Två olika linjer i frågan om krig och fred](#) (kommentar 5) och efterföljdes av [SUKP:s ledare är vår tids största splittrare](#) (kommentar 7).

Sedan SUKP:s 20:e kongress har Chrusjtjov och andra kamrater talat mera i frågan om den fredliga samlevnaden än om någonting annat.

Om och om igen hävdar SUKP:s ledare att de förblivit Lenins politik för fredlig samlevnad trogna och på ett skapande sätt utvecklat den. De tillskriver sin politik för ”fredlig samlevnad” hela förtjänsten av de segrar som folken i världen vunnit i långvarig revolutionär kamp.

De tillkännager uppfattningen att imperialismen, och särskilt den amerikanska imperialismen, stöder den fredliga samlevnaden och förtalar fräckt Kinas kommunistiska parti och alla marxist-leninistiska partier som motståndare till fredlig samlevnad. SUKP:s Centralkommittés öppna brev till och med beljager Kina som villigt att med imperialisterna ta upp ”tävlan i att utlösa ett krig”.

De framställer de ord och handlingar genom vilka de förrått marxismen-leninismen, den proletära världsrevolutionen och de undertryckta nationernas och folkens revolutionära sak som överensstämmande med Lenins politik för fredlig samlevnad.

Men kan orden ”fredlig samlevnad” verkligen tjäna som en talesman för SUKP:s ledare i deras förräderi mot marxismen-leninismen? Nej, absolut inte.

Vi är nu ställda inför två diametralt motsatta slag av politik för fredlig samlevnad.

Den ena är Lenins och Stalins politik för fredlig samlevnad, vilken företräds av alla marxist-leninister, de kinesiska kommunisterna medräknade.

Den andra är den antileninistiska politiken för fredlig samlevnad, den så kallade allmänna linjen för fredlig samlevnad, som förespråkas av Chrusjtjov och andra.

Låt oss undersöka Lenins och Stalins politik för fredlig samlevnad och likaså det som Chrusjtjov och andra kallar den allmänna linjen för fredlig samlevnad.

Lenins och Stalins politik för fredlig samlevnad

Det var Lenin som förde fram idén om att den socialistiska staten skulle föra en politik för fredlig samlevnad gentemot stater med andra samhällssystem. Denna riktiga politik följdes länge av Sovjetunionens kommunistiska parti och regering under Lenins och Stalins ledning.

Frågan om fredlig samlevnad mellan socialistiska och kapitalistiska länder kunde omöjligen uppstå före Oktoberrevolutionen, eftersom det då inte fanns något socialistiskt land. Icke dess mindre förutsåg Lenin år 1915-16 på grundval av sin vetenskapliga analys av imperialismen, ”att socialismen inte kan segra samtidigt i *alla* länder. Den kommer först att segra i *ett* eller i några länder, medan de övriga för en viss tid kommer att förbli borgerliga eller preborgerliga”. (Den proletära

revolutionens militärprogram, *Valda verk*, bd I, andra delen, sid 592.) Med andra ord, under en viss tidsperiod skulle socialistiska länder existera sida vid sida med kapitalistiska eller förkapitalistiska länder. De socialistiska ländernas egen natur bestämmer att de socialistiska länderna måste bedriva en fredlig utrikespolitik. Lenin sade: ”Endast arbetarklassen kan, när den vinner makten, genomföra en fredspolitik icke blott i ord...utan i handling”. (Förslag till resolution om politiken just nu, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., Gospolitizdat, Moskva, bd 25, sid 291-92.) Dessa Lenins åsikter kan sägas utgöra den teoretiska grunden för den fredliga samlevnadens politik.

Efter Oktoberrevolutionens seger proklamerade Lenin vid många tillfällen inför världen att sovjetstatens utrikespolitik var en politik för fred. Men imperialisterna var inriktade på att strypa den nyfödda socialistiska republiken i dess vagga. De satte igång väpnad intervention mot sovjetstaten. I den situationen framhöll Lenin med rätta att ”därest vi inte försvarade den socialistiska republiken med vapenmakt, kunde vi inte existera”. (Centralkommitténs rapport vid Rysslands kommunistiska partis (bolsjevikernas) åttonde kongress, *Selected Works*, International Publishers, New York 1943, vol. 8, sid 33.)

År 1920 hade det stora sovjetfolket besegrat den imperialistiska väpnade interventionen. En relativ styrkejämvtikt hade uppstått mellan sovjetstaten och de imperialistiska länderna. Efter ett kraftprov som pågått i flera år höll sovjetstaten sin ställning. Den började övergå från krig till fredligt uppbygge. Det var under dessa omständigheter Lenin förde fram idén om den fredliga samlevnadens politik. Från den tidpunkten hade imperialisterna faktiskt inget annat val än att ”samleva” med sovjetstaten.

Under Lenins livstid var jämviktssläget alltid mycket osäkert och den socialistiska sovjetrepubliken var föremål för en pressande kapitalistisk inringning. Gång på gång framhöll Lenin att det, till följd av imperialismens aggressiva natur, inte fanns någon garanti för att socialism och kapitalism skulle leva i fred länge.

Det var under de förhållanden som rådde, ännu inte möjligt för den store Lenin att ingående definiera innehållet i politiken för fredlig samlevnad mellan länder med skilda samhällssystem. Men han fastlade den riktiga utrikespolitiken för den proletära diktaturens första stat och framförde grundidéerna till den fredliga samlevnadens politik.

Vilka var Lenins grundidéer för denna politik?

För det första, Lenin framhöll att sovjetstaten existerade mot imperialisternas vilja. Även om den fasthöll vid en fredlig utrikespolitik hade imperialisterna ingen önskan att leva i fred med den och skulle göra allt som stod i deras makt och gripa varje tillfälle till att bekämpa och till och med förinta den socialistiska staten.

Som Lenin sade:

...kunde den internationella imperialismen...under inga omständigheter sänjas med Sovjetrepubliken, och detta både på grund av den internationella imperialismens objektiva läge och på grund av de ekonomiska intressena hos den kapitalistklass, som förkroppsligas i densamma. (Referat om krig och fred på Rysslands Kommunistiska Partis(bolsjevikernas) 7:e kongr., *Valda verk*, bd II, 1:a delen, sid 430.)

Och vidare:

Det är otänkbart att Sovjetrepubliken under lång tid ska bestå jämsides med de imperialistiska staterna. Den ena eller den andra måste till slut segra. Och innan detta slut inträder, kommer en serie fruktansvärda sammanstötningar mellan Sovjetrepubliken och de borgerliga staterna att vara oundvikliga (Centralkommitténs rapport vid Rysslands kommunistiska partis (bolsjevikernas) 8:e Kongress, *Selected Works*, eng. uppl., International Publishers, New York 1943, bd 8, sid 33.)

Lenin inskräpte därför gång på gång att den socialistiska staten ständigt borde vara på sin vakt mot imperialisterna.

...lärdomen som alla arbetare och bönder måste tillägna sig är att vi måste vara på vår vakt och komma ihåg att vi är omgivna av människor, klasser och regeringar, som öppet ger uttryck för sitt ytterliga hat mot oss. Vi måste komma ihåg att vi alltid befinner oss bara en hårsman från alla slags invasioner. (Om republikens inrikes- och utrikespolitik, rapport till 9:e Allryska sovjetkongressen, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl. Moskva 1950, vol. 33, sid 122.)

För det andra, Lenin framhöll att det endast var genom kamp som sovjetstaten var i stånd att leva i fred med de imperialistiska länderna. Detta var resultatet av upprepade kraftmätningar mellan de imperialistiska länderna och sovjetstaten, som antagit en riktig politik och förlitade sig på stödet från proletariatet och de undertryckta nationerna i världen samt utnyttjade motsättningarna mellan imperialisterna.

Lenin sade i november 1919:

Det är på samma sätt som det alltid är - när fienden är slagen börjar han tala om fred. Vi har gång på gång sagt dessa gentleman, imperialisterna i Europa, att vi är överens om att sluta fred, men de fortsätter att drömma om att förslava Ryssland. Nu har de insett att deras drömmar inte är av ödet bestämda att besannas. (Tal vid första allryska konferensen om partiarbetet på landsbygden, Alliance of the working class and the peasantry, eng. uppl. F. L. P. H., Moskva 1959, sid 326.)

År 1921 påpekade han:

...med allt deras hat mot Sovjetryssland och deras begär att kasta sig över detta land, har de imperialistiska makterna varit nödsakade att förkasta denna tanke därför att den kapitalistiska världens förruttnelse fortgår i ökad omfattning, dess enighet blir allt mindre och trycket från de förtrampade folken i kolonierna, med en befolkning på över 1 000 miljoner, blir starkare med varje år, varje månad och till och med varje vecka. (Tal vid avslutningen av Rysslands Kommunistiska Partis (bolsjevikernas) tionde rikskonferens, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl. Moskva 1950, bd 32, sid 412-13.)

För det tredje, vid genomförandet av den fredliga samlevnadens politik använde Lenin olika principer gentemot de olika typerna av länder som finns i den kapitalistiska världen.

Han lade särskild vikt vid att upprätta vänskapliga förbindelser med länder som imperialisterna toppred och undertryckte. Han framhöll att ”de grundläggande intressena sammanfaller hos alla folk som lider under imperialismens ok” och att ”imperialismens världspolitik leder till upprättande av intima förbindelser, förbund och vänskap mellan alla undertryckta nationer”. Han sade att sovjetstatens fredspolitik ”kommer att i allt större omfattning framtvunga upprättandet av intima band mellan RSFSR (Ryska socialistiska federativa sovjetrepubliken) och ett växande antal grannstater”. (Folkkommisariernas råds arbete, rapport vid åttonde allryska sovjetkongressen, *Selected Works*, New York, bd 8, sid 251-52.)

Lenin sade också:

Vi sätter nu som huvuduppgift för oss själva: att besegra exploatörerna och vinna de vacklande över till vår sida - denna uppgift är världsomfattande. De vacklande innesluter en hel rad borgerliga stater, vilka i sin egenskap av borgerliga stater hatar oss men å andra sidan i sin egenskap av undertryckta stater föredrar att leva i fred med oss. (Rapport om allryska centrala exekutivkommitténs och folkkommisariernas råds arbete, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl. Moskva 1950, bd 30, sid 299.)

Om grunden för fred med de imperialistiska länderna, sådana som Förenta staterna, sade han: ”Låt de amerikanska kapitalisterna avhålla sig från att röra oss”. ”Hindret för en sådan fred?’ Från vår sida finns det inget. Från de amerikanska (och alla de andra) kapitalisternas sida är det

imperialismen". (Svar på frågor framställda av den amerikanska tidningen New York Evening Journals korrespondent, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl. Moskva 1950, bd 30, sid 340.)

För det fjärde, Lenin framlade den fredliga samlevnadens politik såsom en politik, vilken det maktägande proletariatet borde följa i sin politik gentemot länder med andra samhällssystem. Han gjorde den aldrig till totalsumman av ett socialistiskt lands utrikespolitik. Gång efter annan klargjorde Lenin att grundprincipen i denna utrikespolitik var proletär internationalism.

Han sade:

Sovjetryssland sätter sin främsta stolthet i att hjälpa arbetarna i hela världen i deras svåra kamp för kapitalismens störtande. (Till Kominterns IV:e världskongress och Petrograds arbetare- och Röda armédeputerades sovjet, *Samlade verk*, 4:e ryska uppl. Moskva 1950, bd 33, sid 379.)

Samtidigt som Lenin i det efter Oktoberrevolutionen utgivna dekretet om fred, föreslog alla krigförande länder att omedelbart sluta fred utan annexioner eller skadestånd, manade han de klassmedvetna arbetarna i de kapitalistiska länderna att genom allsidiga, bestämda och ytterst energiska aktioner "hjälpa oss att med framgång slutföra fredens sak och samtidigt de arbetande och exploaterade befolkningsmassornas frigörelse från allt slags slaveri och all slags exploatering". (Referat om freden den 26 oktober (8 november), *Valda verk*, bd II, första delen, sid 335.)

Det utkast till partiprogram, som Lenin gjorde för det ryska kommunistiska partiets sjunde kongress fastställde uttryckligen att "stöd åt det socialistiska proletariats revolutionära rörelse i de framskridna länderna" och "stöd åt den demokratiska och revolutionära rörelsen i alla länder i allmänhet och i kolonierna och de avhängiga länderna i synnerhet" utgjorde viktiga led i partiets internationella politik. (*Selected Works*, New York 1943, vol. 8, sid 334.)

För det femte, Lenin höll konsekvent före att det var omöjligt för de förtryckta klasserna och nationerna att samleva fredligt med de förtryckande klasserna och nationerna.

I teserna om Kommunistiska internationalens andra kongress' huvuduppgifter framhöll Lenin:

...att den mest upplysta och demokratiska bourgeoisin redan nu inte ryggat tillbaka för vare sig bedrägeri och förbrytelse eller nedgörande av miljoner arbetare och bönder för att rädda privatäganderätten till produktionsmedlen. (*Samlade skrifter i urval*, Arbetarkultur, Stockholm 1938, bd 17, sid 189.)

Lenin slutade, att därför är

...varje tanke på att kapitalisterna fredligt skulle underkasta sig den exploaterade majoritetens vilja, varje tanke på en fredlig, reformistisk övergång till socialismen inte bara den största kälkborgerliga dumhet utan även ett direkt bedrägeri mot arbetarna, en skönmålning av det kapitalistiska löneslaveriet och hemlighållande av sanningen. (A.a. sid. 189.)

Han visade upprepade gånger på hyckleriet i vad imperialisterna kallade nationernas jämlikhet. Han sade:

Nationernas Förbund och ententens hela efterkrigs politik avslöjar denna sanning ännu mera klart och tydligt och stärker den revolutionära kampen överallt, både bland de framskridna ländernas proletariat och bland alla arbetande massor i de koloniala och avhängiga länderna, samt påskyndar sammanbrottet för de småborgerlig-nationella illusionerna angående möjligheten till fredlig samlevnad och jämlikhet mellan nationerna under imperialismen. (Utkast till teser i den nationella och koloniala frågan, *Valda verk*, bd 2, andra delen, sid 485.)

Det ovan anförda utgör Lenins grundidéer i fråga om den fredliga samlevnadens politik.

Stalin upprätthöll Lenins politik för fredlig samlevnad. Under de trettio år, då han var Sovjetunionens ledare, följde han konsekvent denna politik för fredlig samlevnad. Det var endast då

imperialisterna och reaktionärerna gjorde sig skyldiga till väpnade provokationer eller släppte lös aggressiva krig mot Sovjetunionen som den hade att föra det stora fosterländska kriget och slå tillbaka i självförsvar.

Stalin framhöll att ”vårt förhållande till de kapitalistiska länderna är grundat på antagandet att två motsatta systems samlevnad är möjlig” och att ”det är en obligatorisk uppgift för oss att upprätthålla fredliga förbindelser med de kapitalistiska länderna”. (Centralkommitténs politiska rapport vid SUKP:s(bolsjevikernas) 15:e kongress, *Works*, F. L. P. H., Moskva 1954, bd 10, sid 296.)

Han framhöll också:

Fredlig samlevnad mellan kapitalism och kommunism är fullt möjlig förutsatt att det finns en ömsesidig önskan att samarbeta, redobogenhet att utföra åtagna förpliktelser och principen om jämlikhet och icke-inblandning i andra staters inre angelägenheter iakttages. (Stalin: ”Svar på frågor från amerikanska redaktörer”, *Pravda* den 2 april 1952.)

Medan Stalin upprätthöll Lenins politik för fredlig samlevnad vände han sig mycket bestämt emot att man, för att ställa sig in med imperialismen, undandrog andra folks revolutioner sitt stöd. Han framhöll med kraft att det i utrikespolitiken fanns två motsatta linjer, av vilka ”antingen den ena eller den andra” måste följas.

Den ena linjen var att ”vi fortsätter att driva en revolutionär politik och samlar proletärerna och de förtryckta i alla länder kring Sovjetunionens arbetarklass – i vilket fall det internationella kapitalet kommer att göra allt vad det förmår för att hindra vår frammarsch”.

Den andra linjen var att ”vi uppger vår revolutionära politik och går med på att göra ett antal väsentliga eftergifter för det internationella kapitalet - i vilket fall det internationella kapitalet säkerligen inte ställer sig avvisande till att 'bistå' oss med att förvandla vårt socialistiska land till en 'god' borgerlig republik.

Stalin anförde ett exempel. ”Amerika kräver att vi i princip ska uppge politiken att stödja arbetarklassens befrielseörelse i andra länder och säger, att om vi gjorde denna eftergift så skulle allt gå som smort... kanske vi bör göra denna eftergift?”

Han besvarade frågan nekande. ”... vi kan inte gå med på denna eller liknande eftergifter utan att svika oss själva...” (Arbetet vid Centralkommitténs och Centrala kontrollkommissionens gemensamma aprilplenum”, *Works*, F. L. P. H., Moskva, 1954, bd 11, sid 58-60.)

Dessa uttalanden av Stalin har fortfarande stor praktisk betydelse. Det finns verkligen två diametralt motsatta slag av utrikespolitik, två diametralt motsatta slag av politik för fredlig samlevnad. Det är en viktig uppgift för alla marxist-leninister att skilja mellan dem, att upprätthålla Lenins och Stalins politik och orubbligt bekämpa förräderiets och kapitulationens politik, politiken att undandra revolutionen stöd såväl som den politik som förvandlar en socialistisk stat till en ”god” borgerlig republik - vilka båda Stalin tog klart avstånd ifrån.

Kinas kommunistiska parti upprätthåller Lenins politik för fredlig samlevnad

SUKP:s Centralkommitté påstår i sitt öppna brev att Kinas kommunistiska parti visar ”bristande tro på möjligheten av fredlig samlevnad” och anklagar det utan grund för att bekämpa Lenins politik för fredlig samlevnad.

Är dessa anklagelser riktiga? Nej, naturligtvis inte.

Var och en som respekterar fakta kan klart se att Kinas kommunistiska parti och Folkrepubliken Kinas regering har genomfört Lenins politik för fredlig samlevnad utan några avvikelser och med stor framgång.

Sedan andra världskriget har den internationella balansen mellan klasskrafterna i grunden förändrats. Socialismen har segrat i ett antal länder, och det socialistiska lägret har uppstått. Den nationella befrielse-rörelsen växer snabbt, och det har uppstått många nationalstater som nyligen vunnit sin politiska självständighet. Det imperialistiska lägret har blivit mycket försvagat och motsättningarna mellan de imperialistiska länderna blir allt mera skärpta. Detta läge bjuder de socialistiska länderna gynnsammare betingelser för att genomföra den fredliga samlevnads politik gentemot länder med olika samhällssystem.

Under dessa nya historiska betingelser har Kinas kommunistiska parti och den kinesiska regeringen berikas Lenins politik för fredlig samlevnad under det att de tillämpat den.

Innan Folkrepubliken Kinas födelse sade kamrat Mao Tsetung:

...vi vill inför hela världen proklamera att vad vi bekämpar är uteslutande det imperialistiska systemet och dess konspirationer mot det kinesiska folket. Vi är villiga att, på grundval av principerna om jämlikhet, ömsesidig fördel och ömsesidig respekt för territoriell integritet och suveränitet diskutera upprättandet av diplomatiska förbindelser med varje utländsk regering förutsatt att den är villig att bryta förbindelserna med de kinesiska reaktionärerna, slutar upp att konspirera med dem eller att hjälpa dem och intar en verkligt och inte hycklande vänskaplig hållning till Folkets Kina. Det kinesiska folket önskar att ha vänskapligt samarbete med folken i alla andra länder och att återupptaga och utvidga sin internationella handel för att utveckla produktionen och befördra ekonomiskt välstånd. (Tal till förberedande kommittén för den nya politiska rådgivande konferensen, *Valda verk*, bd IV, Bokförlaget Oktober Uddevalla 1973, 2:a uppl., sid 382-83.)

I överensstämmelse med dessa av kamrat Mao Tsetung uppställda principer fastställde vi i klara ordalag vår fredliga utrikespolitik först i det gemensamma program, som antogs av det kinesiska folkets Politiska rådgivande konferens i september 1949 och därefter i Folkrepubliken Kinas författning, som antogs av Nationella folkkongressen i september 1954.

År 1954 tog den kinesiska regeringen initiativet till de berömda fem principerna för fredlig samlevnad. De är: ömsesidig respekt för territoriell okränkbarhet och suveränitet, ömsesidig non-aggression, icke-inblandning i varandras inre angelägenheter, jämlikhet och ömsesidig fördel samt fredlig samlevnad. På basis av dessa fem principer formulerade vi tillsammans med andra asiatiska och afrikanska länder de tio principerna vid Bandungkonferensen 1955.

År 1956 summerade kamrat Mao Tsetung vårt lands praktiska erfarenheter i internationella angelägenheter och klargjorde ytterligare de allmänna principerna för vår utrikespolitik:

För att uppnå en varaktig världsfred måste vi ytterligare utveckla vår vänskap och vårt samarbete med broderländerna i det socialistiska lägret samt stärka vår solidaritet med alla fredsälskande länder. Vi måste bemöda oss att få till stånd normala diplomatiska förbindelser, på grundval av ömsesidig respekt för territoriell okränkbarhet och suveränitet samt jämlikhet och ömsesidig fördel, med alla länder som är villiga att leva i fred med oss. Vi måste ge aktivt stöd åt de nationella självständighets- och befrielse-rörelserna i Asiens, Afrikas och Latinamerikas länder såväl som åt freds-rörelsen och åt rättfärdiga strider i alla länder i världen. (Mao Tsetung, Öppningstal vid Kinas kommunistiska partis åttonde rikskongress.)

År 1957 sa han:

Att stärka vår solidaritet med Sovjetunionen, att stärka vår solidaritet med alla socialistiska länder – det är vår grundläggande politik, häri ligger våra grundläggande intressen. Sedan har vi de asiatiska och afrikanska länderna och alla fredsälskande länder och folk – vi måste stärka och utveckla vår solidaritet med dem... Vad beträffar de imperialistiska länderna bör vi ena oss med folken i dessa länder och sträva att i fred samleva med dessa länder, göra affärer med dem och hindra varje eventuellt krig, men un-

der inga omständigheter bör vi hysa några orealistiska uppfattningar om dem. (Om den riktiga behandlingen av motsättningar inom folket, *Skrifter i urval*, Oktoberförlaget 1975, 3:e uppl., sid 437-38.)

I våra utrikes angelägenheter har vi under de senaste fjorton åren tillämpat olika slag av politik gentemot olika typer av länder och varierat vår politik i enlighet med de olika förhållandena i länder av samma typ.

1. Vi gör skillnad mellan socialistiska och kapitalistiska länder. Vi håller gentemot de socialistiska länderna fast vid den proletära internationalistiska principen om ömsesidigt bistånd. Vi har gjort bevarandet och stärkandet av enheten mellan länderna i det socialistiska lägret till grundval för politiken i vårt förhållande till främmande länder.

2. Vi gör skillnad mellan nationalistiska länder, som nyligen vunnit sin självständighet, och de imperialistiska länderna.

Fast de nationalistiska ländernas samhälls- och politiska system i grunden skiljer sig från de socialistiska ländernas, står dessa länder i djup motsättning till imperialismen. De har gemensamma intressen med de socialistiska länderna – kamp mot imperialismen, tryggande av den nationella självständigheten och försvar för världsfreden. Det är därför helt möjligt och genomförbart för de socialistiska länderna att upprätta förhållanden av fredlig samlevnad och vänskapligt samarbete med dessa länder. Upprättandet av sådana förhållanden är av stor betydelse för stärkandet av de antiimperialistiska krafternas enhet och för befordrandet av folkens gemensamma kamp mot imperialismen.

Vi har konsekvent fasthållit vid politiken att konsolidera och vidare utveckla den fredliga samlevnaden och det vänskapliga samarbetet med länderna i Asien, Afrika och Latinamerika samtidigt som vi fört ändamålsenlig och nödvändig kamp mot länder sådana som Indien, vilka brutit eller raserat de fem principerna.

3. Vi gör skillnad mellan vanliga kapitalistiska länder och imperialistiska länder och även mellan olika imperialistiska länder.

Eftersom den internationella balansen mellan klasskrafterna blir allt mera gynnsam för socialismen och de imperialistiska krafterna med varje dag blir svagare och motsättningarna dem emellan skarpare, är det möjligt för de socialistiska länderna att tvinga ett eller annat imperialistiskt land att upprätta något slag av fredlig samlevnad med dem. De socialistiska länderna stöder sig därvid på sin egen växande styrka, utvidgningen av folkens revolutionära krafter, enheten med de nationalistiska länderna och alla fredsälskande folk i deras kamp samt utnyttjar imperialisternas inbördes motsättningar.

Samtidigt som vi orubbligt strävar efter fredlig samlevnad med länder med skilda samhällssystem, fullgör vi utan vacklan vår internationalistiska proletära plikt. Vi stöder aktivt de nationella befrielseströrelserna i Asien, Afrika och Latinamerika, arbetarrörelsen i Västeuropa, Nordamerika och Australien, folkens revolutionära kamp och folkens kamp mot imperialisternas aggressions- och krigspolitik samt för världsfred.

I allt detta har vi blott ett enda mål i sikte, och detta är att, med det socialistiska lägret och det internationella proletariatet som kärna, ena alla krafter som kan enas i syfte att skapa en enhetsfront mot den amerikanska imperialismen och dess lakejer.

På basis av de fem principerna för fredlig samlevnad har den kinesiska regeringen under mer än tio av de senaste åren upprättat vänskapliga förbindelser med många länder som har skilda samhällssystem och befordrat ekonomiskt och kulturellt utbyte med dem. Kina har slutit avtal om vänskap, om fred och vänskap eller om vänskap, ömsesidigt bistånd och ömsesidig non-aggres-

sion med Jemen, Burma, Nepal, Afghanistan, Guinea, Kambodja, Indonesien och Ghana. Det har med gott resultat löst sina från historien ärvda gränsfrågor med Burma, Nepal, Pakistan, Afghanistan etc.

Ingen kan utplåna de stora framgångar som Kinas kommunistiska parti och regering nått i upprätthållandet av Lenins politik för fredlig samlevnad.

Lögnen om att Kina är motståndare till fredlig samlevnad har SUKP:s ledare tillverkat av skäl, som de helst vill dölja. Deras syfte är, rent ut sagt, att beslöja sina egna fula handlingar att förråda den proletära internationalismen och spela under täcke med imperialismen.

SUKP-ledarnas allmänna linje för ”fredlig samlevnad”

Det är i verkligheten inte vi, utan SUKP:s ledare som bryter mot Lenins politik för fredlig samlevnad.

SUKP:s ledare har prisat sin uppfattning om fredlig samlevnad i högstämda ordalag. Vilka är deras väsentligaste synpunkter i frågan om den fredliga samlevnaden?

1. SUKP:s ledare hävdar att fredlig samlevnad är den allt överskuggande och högsta principen för de samtida samhällsproblemens lösning. De försäkrar att den är ”nutidens kategoriska imperativ” och ”epokens trängande krav”.¹ De säger att ”fredlig samlevnad allena är det bästa och det enda godtagbara sättet att lösa de livsviktiga problem som samhället står inför”² och att principen om fredlig samlevnad bör göras till ”livets grundlag i hela det nutida samhället”.³

2) De anser att imperialismen blivit villig att gå med på fredlig samlevnad och inte längre utgör hindret för denna. De säger att ”icke så få regerings- och statsledare i de västliga länderna nu också träder in för fred och fredlig samlevnad”,⁴ och att de ”allt klarare inser nödvändigheten av fredlig samlevnad”.⁵ Alldeles särskilt har de högljutt förkunnat en amerikansk presidents ”erkännande av att fredlig samlevnad mellan länder med skilda samhällssystem är förnuftig och genomförbar”.⁶

3) De förespråkar ”allsidigt samarbete” med de imperialistiska länderna och framför allt med Förenta staterna. De säger att Sovjetunionen och Förenta staterna ”kommer att bli i stånd att finna en grundval för samfälliga aktioner och bemödanden till mänsklighetens bästa”⁷ och kan ”marschera hand i hand för att befästa freden och upprätta verkligt internationellt samarbete mellan alla stater”.⁸

4) De påstår att fredlig samlevnad är ”den allmänna linjen för utrikespolitiken i Sovjetunionen och länderna inom det socialistiska lägret”.⁹

5) De förfäktar också att ”den fredliga samlevnadens princip bestämmer den allmänna linjen i SUKP:s och andra marxist-leninistiska partiers utrikespolitik”.¹⁰ De säger att den är ”grundvalen

¹ N. B. Ponomarjov, ”Världens kommunisters segerrika fana”, *Pravda* den 18 november 1962.

² A. Rumyantsev, ”Vårt gemensamma ideologiska vapen”, *Problems of Peace and Socialism*, nr 1, 1962.

³ N. S. Chrusjtjov, tal i FN:s generalförsamling den 23 september 1960.

⁴ N. S. Chrusjtjov, tal i Gadjah Mada-universitetet, Djakarta, Indonesien, den 21 februari 1960.

⁵ N. S. Chrusjtjov, rapport vid SSRU:s högsta sovjets sammanträde den 14 januari 1960.

⁶ Redaktionell artikel i *Izvestija* den 4 december 1961.

⁷ Hälsningstelegram från N. S. Chrusjtjov och L. Brezjnev till John F. Kennedy den 30 december 1961.

⁸ Se not 3.

⁹ N. S. Chrusjtjov, tal vid mottagning anordnad av Demokratiska folkrepubliken Koreas ambassad i Moskva 5 juli 1961.

¹⁰ B. N. Ponomarjov ”Några av den revolutionära rörelsens problem”, *Problems of Peace and Socialism*, nr 12 1962.

för kommunismens strategi i världen av i dag” och att alla kommunister ”har gjort kampen för fredlig samlevnad till sin politikens allmänna princip”¹¹

6) De betraktar fredlig samlevnad som förutsättningen för seger i folkens revolutionära kamp. De anser, att de segrar som vunnits av folken i olika länder uppnåtts under ”förhållanden av fredlig samlevnad mellan stater med skilda sociala system”.¹² De påstår att ”det var just under förhållanden av fredlig samlevnad mellan stater med skilda samhällssystem som den socialistiska revolutionen triumferade på Kuba, det algeriska folket förvärvade nationell oavhängighet, över fyrtio länder vann nationell oavhängighet, broderpartierna ökade i antal och styrka och den kommunistiska världsrörelsens inflytande växte”,¹³

7) De håller före att fredlig samlevnad ”bromsar inte alls kampen för att uppnå den internationella arbetarklassens slutmål utan gör det i stället möjligt att utveckla denna kamp för fullt”.¹⁴ De förklarar att möjligheten för en fredlig övergång till socialismen i de kapitalistiska länderna har ökat under den fredliga samlevnaden. Dessutom tror de att socialismens seger i ekonomisk tävlan ”kommer att betyda att hela systemet av kapitalistiska förhållanden tilldelas ett förintande slag”.¹⁵ De förklarar: ”När sovjetfolket kommer att njuta av kommunismens frukter, kommer nya hundratal miljoner människor på jorden att säga: 'Vi är för kommunismen!'”¹⁶ och menar att till och med kapitalisterna då kan ”gå över till kommunistiska partiet”.

Tänk efter. Vad har dessa åsikter gemensamt med Lenins politik för fredlig samlevnad?

Lenins politik för fredlig samlevnad är en politik som ett socialistiskt land följer i sitt förhållande till länder vilka har andra slag av samhällssystem. Chrusjtjov däremot framställer fredlig samlevnad som den högsta principen som styr det nutida samhällets liv.

Lenins politik för fredlig samlevnad utgör en sida av den internationella politik som det maktägande proletariatet för. Chrusjtjov däremot tänjer ut den fredliga samlevnaden till den allmänna linjen för de socialistiska ländernas utrikespolitik och även ytterligare till allmän linje för alla kommunistiska partier.

Lenins politik för fredlig samlevnad var riktad mot den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken. Chrusjtjovs fredliga samlevnad däremot betjänar imperialismen och underblåser den imperialistiska aggressions och krigspolitiken.

Lenins politik för fredlig samlevnad grundas på den internationella klasskampens ståndpunkt. Chrusjtjovs fredliga samlevnad däremot strävar till att ersätta den internationella klasskampen med internationellt klassarbete.

Lenins politik för fredlig samlevnad utgår från det internationella proletariatets historiska uppgift och kräver därför att de socialistiska länderna, medan de genomför denna politik, ska ge ett fast stöd åt alla de undertryckta folkens och nationernas revolutionära kamp. Chrusjtjovs fredliga

¹¹ *Kommunist* (Moskva) nr 2 1962, sid 89.

¹² B. N. Ponomarjov, ”Ett nytt stadium i kapitalismens allmänna kris”, *Pravda* den 8 februari 1961.

¹³ Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommittés brev till Kinas kommunistiska partis Centralkommitté den 30 mars 1963.

¹⁴ Öppet brev från Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommitté till partiorganisationerna och alla kommunister i Sovjetunionen den 14 juli 1963.

¹⁵ Se not 10.

¹⁶ *Program för Sovjetunionens kommunistiska parti* (antaget av SUKP:s 22:a kongress), Sovjetunionens Informationsbyrå, Sthlm 1961, sid 129.

samlevnad däremot söker att ersätta den proletära världsrevolutionen med pacifism och uppger sålunda den proletära internationalismen.

Chrusjtjov har ändrat politiken för fredlig samlevnad till en politik för klasskapitulation. I den fredliga samlevnadens namn har han gett upp de revolutionära principerna i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande, berövat marxismen-leninismen dess revolutionära själ samt vanställt och stympat den till oigenkännlighet.

Detta är ett skamligt förräderi mot marxismen-leninismen!

Tre skiljaktigheter i princip

Meningsskiljaktigheterna mellan SUKP:s ledare å ena sidan och oss och alla marxist-leninistiska partier och i sanning alla marxist-leninister å andra sidan gäller inte huruvida socialistiska länder ska bedriva politik för fredlig samlevnad. Den är en principfråga rörande den riktiga hållningen till Lenins politik för fredlig samlevnad. Den tar sig uttryck väsentligen i följande tre frågor.

Den första frågan är denna: Är det, för att uppnå fredlig samlevnad, nödvändigt att föra kamp mot imperialismen och den borgerliga reaktionen, eller är det möjligt att genom fredlig samlevnad avskaffa antagonismen och kampen mellan socialism och imperialism?

Marxismen-leninismen hävdar konsekvent att det, vad de socialistiska länderna angår, inte finns något hinder för att tillämpa fredlig samlevnad mellan länder med skilda samhällssystem. Hindren reses alltid av imperialisterna och de borgerliga reaktionärerna.

De fem principerna för den fredliga samlevnaden framlades i syfte att bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken. Enligt dessa principer är det otillåtet att i förhållandena länder emellan inkräkta på andra länders territorier och suveränitet, att blanda sig i deras inre angelägenheter, att skada deras intressen, förvägra dem jämlikhet och föra aggressiva krig emot dem. Men i imperialismens natur ligger att begå aggression mot andra länder och att önska förslava dem. Så länge imperialismen existerar, kommer dess natur aldrig att förändras. Det är därför imperialisterna visar en inneboende motvilja att acceptera den fredliga samlevnadens fem principer. När helst det är möjligt försöker de att slita sönder och förintä de socialistiska länderna, och de gör sig skyldiga till aggression mot andra länder och nationer och försöker att förslava dem.

Historien visar att det endast är för ogynnsamma objektiva orsakers skull som imperialisterna inte vågar riskera att sätta i gång ett krig mot de socialistiska länderna eller är tvungna att gå med på vapenstillstånd och att godta ett slags fredlig samlevnad.

Historien visar också att det alltid har förekommit skarpa och komplicerade strider mellan de imperialistiska och de socialistiska länderna, strider som ibland kulminerat i direkta militära konflikter eller krig. När inga heta krig pågår, för imperialisterna kalla krig, och sådana har de fört utan avbrott ända sedan andra världskrigets slut. De imperialistiska och de socialistiska länderna har faktiskt befunnit sig i ett tillstånd av kallt-krigs-samlevnad. På samma gång som de imperialistiska länderna aktivt utvidgar sina rustningar och förbereder krig använder de alla medel för att politiskt, ekonomiskt och ideologiskt bekämpa de socialistiska länderna och gör sig även skyldiga till militära provokationer och krigshot mot dem. Imperialisternas kalla krig emot de socialistiska länderna och dessas motstånd emot detta är uttryck för den internationella klasskampen.

Imperialisterna driver på med sina aggressions- och krigsplaner, inte blott emot de socialistiska länderna, utan över hela världen. De försöker underkuva de revolutionära rörelserna bland de förtryckta folken och nationerna.

Under dessa förhållanden måste de socialistiska länderna tillsammans med folken i alla andra länder beslutsamt bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken samt föra en kamp mot imperialismen för att ge den lika gott igen. Denna klasskamp fortgår oundvikligen, ömsom i skärpt och ömsom i avspänd form.

Men Chrusjtjov är oemottaglig för dessa oovekliga fakta. Han förkunnar för alla att imperialismen redan erkänt nödvändigheten av fredlig samlevnad, och han betraktar den antiimperialistiska kamp som förs av de socialistiska länderna och av folken i världen som oförenlig med den fredliga samlevnadens politik.

Enligt Chrusjtjovs mening ska ett socialistiskt land göra det ena medgivandet efter det andra och fortsätta att ge efter för imperialisterna och de borgerliga reaktionärerna även då dessa gör det till föremål för militärt hot och väpnat angrepp eller ställer förödmjukande krav som kränker dess suveränitet och värdighet.

Med denna logik framställer Chrusjtjov sina ständiga reträtter, sina åtgärder att kohandla bort principer och sitt undergivna accepterande av de amerikanska imperialisternas förödmjukande krav under Kubakrisen som ”en seger för den fredliga samlevnaden”.

Med samma logik framställer Chrusjtjov faktum att Kina håller fast vid riktiga principer i den kinesisk-indiska gränsfrågan och dess motangrepp mot de indiska reaktionärernas ursinniga militära anlopp, en åtgärd till självförsvar från Kinas sida då läget blev outhärdligt, som ”ett brott mot den fredliga samlevnaden”.

Ibland talar Chrusjtjov också om kamp mellan de bägge olika samhällssystemen. Men hur ser han på denna kamp?

Han har förklarat att ”den oundvikliga kampen mellan de två systemen måste bringas att ta formen uteslutande av en kamp mellan idéer...”¹⁷

Här har den politiska kampen försvunnit!

Han har också sagt:

Den leninistiska principen om fredlig samlevnad mellan stater med skilda social-ekonomiska och politiska system betyder inte endast frånvaro av krig, ett tillfälligt tillstånd av osäkert eld-upphör. Den förutsätter att det mellan dessa stater upprätthålles vänskapliga ekonomiska och politiska förbindelser. Det förutsätter upprättande och utveckling av olika former av fredligt internationellt samarbete.¹⁸

Här har kampen försvunnit helt och hållet!

Liksom en illusionist utför Chrusjtjov det ena tricket efter det andra. Först förvandlar han stora frågor till små, sedan reducerar han små frågor till ingenting. Han förnekar den grundläggande antagonismen mellan de socialistiska och kapitalistiska systemen, han förnekar den grundläggande motsättningen mellan de socialistiska och imperialistiska lägren och så förvandlar han fredlig samlevnad mellan de två systemen och de två lägren till ”allomfattande samarbete”.

Den andra frågan är: Kan fredlig samlevnad göras till den allmänna linjen i de socialistiska ländernas utrikespolitik?

Vi anser att den allmänna linjen i de socialistiska ländernas utrikespolitik måste förkroppsliga grundprinciperna för deras utrikespolitik och inbegripa det väsentliga innehållet i denna politik.

Vilken är denna grundprincip? Den är proletär internationalism.

¹⁷ Se not 5.

¹⁸ N. S. Chrusjtjov, ”Svar på den österrikiske professorn Hans Thirring's frågor”, *Pravda* den 3 januari 1962.

Lenin sade: ”Förbund med revolutionärerna i de framskridna länderna och med alla de undertryckta folken mot alla och envar av imperialisterna sådan är proletarietets utrikespolitik”. (Den ryska revolutionens utrikespolitik, *Samlade verk*, Eng. uppl. Moskva 1964, 4:e ryska upplagan, bd 25, sid, 187.) Denna av Lenin uppställda princip för den proletära internationalismen bör vara rättesnöret för de socialistiska ländernas utrikespolitik.

Sedan det socialistiska lägret skapades, har varje socialistiskt land i sin utrikespolitik haft att syssla med tre slag av förhållanden, nämligen, dess förhållande till andra socialistiska länder, till länder som har andra samhällssystem och till de undertryckta folken och nationerna.

Enligt vår mening bör därför innehållet i den allmänna linjen för socialistiska länders utrikespolitik vara följande: att i överensstämmelse med den proletära internationalismens principer utveckla ett förhållande av vänskap, ömsesidigt bistånd och samarbete mellan länderna i det socialistiska lägret; att vinnlägga sig om fredlig samlevnad på grundval av de fem principerna med länder som har skilda samhällssystem och bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken, och att stödja och bistå alla de undertryckta folken och nationerna i deras revolutionära kamp. Dessa tre sidor av utrikespolitiken hänger samman inbördes och ingen enda av dem kan utelämnas.

SUKP:s ledare har ensidigt reducerat den allmänna linjen för de socialistiska ländernas utrikespolitik till fredlig samlevnad. Tillåt oss fråga: hur bör då ett socialistiskt land ordna sitt förhållande till andra socialistiska länder? Ska det bara upprätthålla ett förhållande av fredlig samlevnad med dem?

Även socialistiska länder måste naturligtvis i sitt förhållande till varandra följa de fem principerna. Det är absolut otillåtligt för något av dem att undergräva ett broderlands territoriella okränkbarhet, att inkräkta på dess självständighet och suveränitet, att blanda sig i dess inre angelägenheter, bedriva undermineringsverksamhet inom det eller att i sitt förhållande till ett broderland bryta principen om jämlikhet och ömsesidig fördel. Men det är långt ifrån tillräckligt att enbart genomföra dessa principer. 1957 års Deklaration säger:

Dessa betydelsefulla principer uttömmar dock inte helt innebörden i relationerna mellan de socialistiska länderna. En oförytterlig beståndsdel i deras relationer är det ömsesidiga broderliga biståndet. Denna ömsesidiga hjälp är ett reellt uttryck för den socialistiska internationalismens princip.

I och med att SUKP:s ledare gjort den fredliga samlevnaden till utrikespolitikens allmänna linje har de i verkligheten likviderat de proletära internationalistiska förhållandena av ömsesidigt bistånd och samarbete mellan de socialistiska länderna och jämställt de socialistiska broderländerna med de kapitalistiska länderna vilket är liktydigt med att likvidera det socialistiska lägret.

SUKP:s ledare har ensidigt reducerat den allmänna linjen för de socialistiska ländernas utrikespolitik till fredlig samlevnad. Vi skulle vilja fråga: hur bör ett socialistiskt land utforma sitt förhållande till de undertryckta folken och nationerna? Ska förhållandet mellan det maktägande proletarietet och dess klassbröder, vilka ännu inte befriat sig själva, eller mellan det och alla undertryckta folk och nationerna vara enbart ett förhållande av fredlig samlevnad och inte av ömsesidig hjälp?

Efter Oktoberrevolutionen framhävde Lenin upprepade gånger att socialismens land, som upprättade proletarietets diktatur, var en bas för befordrande av den proletära världsrevolutionen. Även Stalin sade: ”Revolutionen i det segrande landet får inte betrakta sig som sitt eget mål, utan som ett stöd, ett hjälpmedel för att påskynda proletarietets seger i alla länder”. (Oktoberrevolutionen och de ryska kommunisternas taktik, *Leninismens problem*, Förlaget för litteratur på

främmande språk, Moskva 1951, sid 153.) Han tillade, att ”den bildar världsrevolutionens första etapp och en mäktig bas för dess fortsatta utveckling”. (A.a., sid 157.)

I sin utrikespolitik kan de socialistiska länderna därför under inga omständigheter inskränka sig till att ordna förhållandena till länder som har skilda samhällssystem utan måste också på ett riktigt sätt ordna förhållandena mellan de socialistiska länderna inbördes och deras förhållanden till de undertryckta folken och nationerna. De måste göra stödet åt de undertryckta folkens och nationernas revolutionära kamp till sin internationalistiska plikt och en viktig beståndsdel av sin utrikespolitik.

Till skillnad från Lenin och Stalin gör Chrusjtjov fredlig samlevnad till den allmänna linjen för de socialistiska ländernas utrikespolitik och utesluter därvid ur denna politik den proletära internationalistiska uppgiften att hjälpa de undertryckta nationerna och folken i deras revolutionära kamp. Detta är alls ingen ”skapande utveckling” av den fredliga samlevnadens politik, det är ett förräderi mot den proletära internationalismen med den fredliga samlevnaden som förevändning.

Den tredje frågan är: kan de socialistiska ländernas politik för fredlig samlevnad vara den allmänna linjen för alla kommunistiska partier och för den internationella kommunistiska rörelsen? Kan den sättas i stället för folkets revolution?

Vi hävdar att fredlig samlevnad betecknar ett förhållande mellan länder med olika samhällssystem, mellan självständiga suveräna stater. Endast efter segern i revolutionen är det möjligt och nödvändigt för proletariatet att föra en politik för fredlig samlevnad. Vad de undertryckta folken och nationerna angår är deras uppgift att sträva för sin egen befrielse och för att störta imperialisternas och dess lakejers välde. De ska inte tillämpa fredlig samlevnad med imperialisterna och deras lakejer och det är inte heller möjligt för dem att göra det.

Det är därför felaktigt att tillämpa fredlig samlevnad på förhållandena mellan förtryckta och förtryckande klasser och mellan undertryckta och undertryckande nationer, eller att utsträcka de socialistiska ländernas politik för fredlig samlevnad dithän att den görs till en politik för de kommunistiska partierna och de revolutionära folken i den kapitalistiska världen, eller att göra de undertryckta folkens och nationernas revolutionära kamp underordnad den.

Vi har alltid ansett, att en riktig tillämpning av Lenins politik för fredlig samlevnad från de socialistiska ländernas sida hjälper till att utveckla deras kraft, att avslöja den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken och att ena alla antiimperialistiska länder och folk, och att den därför hjälper folkens kamp mot imperialismen och dess lakejer. Samtidigt utgör folkens revolutionära kamp, genom att den direkt slår emot och försvagar krigets och reaktionens krafter, en hjälp åt världsfredens och det mänskliga framåtskridandets sak och därför också en hjälp åt de socialistiska länderna i deras kamp för fredlig samlevnad med länder som har skilda samhällssystem. Sålunda harmonierar den riktiga tillämpningen av Lenins politik för fredlig samlevnad med intressena hos folkens revolutionära kamp i alla länder.

De socialistiska ländernas kamp för fredlig samlevnad mellan länder med skilda samhällssystem och folkens revolution i olika länder är emellertid två helt skilda saker.

I sitt svarsbrev av den 14 juni till SUKP:s Centralkommitté uttalar KKP:s Centralkommitté:

...det är en sak att tillämpa fredlig samlevnad mellan länder med olika samhällssystem. Det är absolut omöjligt och otillåtligt för länder som tillämpar fredlig samlevnad att ens peta på varandras samhällssystem. Klasskampen, kampen för nationell befrielse och övergången från kapitalism till socialism är en helt annan sak. De är bittra, revolutionära strider på liv och död, som syftar till att ändra samhället. Fredlig samlevnad kan inte ersätta folkets revolutionära kamp. Övergången från kapitalism till

socialism kan i vilket land som helst åstadkommas endast genom att proletariatet i det ifrågavarande landet genomför proletär revolution och upprättar proletär diktatur. ([Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje](#), Kinas kommunistiska partis CK: s svar på Sovjetunionens kommunistiska partis CK:s brev av den 30 mars 1963)

I ett klassamhälle är det fullständigt felaktigt att betrakta fredlig samlevnad som ”det bästa och det enda godtagbara sättet att lösa de livsviktiga problem som samhället står inför” och som ”livets grundlag i hela det nutida samhället”. Detta är socialpacifism, som förkastar klasskampen. Det är ett skändligt förräderi mot marxismen-leninismen.

År 1946 skilde kamrat Mao Tsetung mellan de bägge problemen förklarade uttryckligen att kompromisser mellan Sovjetunionen och Förenta staterna, Storbritannien och Frankrike i vissa frågor ”kräver icke att folken i den kapitalistiska världens länder följer efter och gör kompromisser hemma. Folken i dessa länder kommer att fortsätta att föra strider av skilda slag i överensstämmelse med sina olika förhållanden”. (*Valda verk*, bd IV, Bokförlaget Oktober, Uddevalla 1973, 2:a uppl., sid 84.)

Detta är en riktig marxist-leninistisk politik. Väglett av denna kamrat Mao Tsetungs riktiga politik genomförde det kinesiska folket fast och beslutsamt revolutionen till slutet och vann den stora segern för sin revolution.

SUKP:s ledare, som handlar i strid med denna riktiga marxist-leninistiska politik, likställer en sida av denna politik som det maktägande proletariatet har att följa i sitt statliga förhållande till länder med skilda samhällssystem, med den allmänna linjen för alla kommunistiska partier, och de försöker att sätta den förstnämnda i den sistnämndas ställe med krav på att de kommunistiska partierna och de revolutionära folken allesammans ska följa vad de kallar den allmänna linjen för fredlig samlevnad. Eftersom de själva inte önskar revolution, förbjuder de andra att göra den. Eftersom de själva inte bekämpar imperialismen, förbjuder de andra att bekämpa den.

Detta har SUKP:s Centralkommitté i sitt öppna brev och Chrusjtjov i sina senaste uttalanden ivrigt förnekat. De har påstått att det är ”ett monstruöst förtal” att anklaga SUKP:s ledare för att utsträcka den fredliga samlevnaden till förhållandena mellan förtryckta och förtryckande klasser och mellan undertryckta och undertryckande nationer. De har till och med hycklande förklarat att den fredliga samlevnaden ”kan inte utsträckas till klasskampen mot kapitalet i de kapitalistiska länderna och till den nationella befrielseörelsen”.

Men undanflykter av detta slag är fruktlösa.

Tillåt oss fråga SUKP:s ledare: Om den fredliga samlevnadens politik utgör endast en sida av de socialistiska ländernas utrikespolitik, varför har ni då intill helt nyss påstått att den är ”en strategisk linje, som ska gälla för hela den period då övergången från kapitalism till socialism sker i världsmåttstock”?¹⁹ Då ni kräver av alla de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna och i de undertryckta nationerna att de ska göra fredlig samlevnad till sin allmänna linje, syftar ni inte då till att ersätta de kommunistiska partiernas revolutionära linje med er politik för ”fredlig samlevnad” och tillämpar ni inte då uppsåtligt politiken för fredlig samlevnad på förhållandena mellan de förtryckta och de förtryckande klasserna och mellan de undertryckta och de undertryckande nationerna?

Tillåt oss också att fråga SUKP:s ledare: Eftersom folken i sina revolutioner segrar genom att i första hand luta till sin egen kamp, hur kan då dessa segrar tillskrivas den fredliga samlevnaden

¹⁹ För enhet och sammanhållning i den internationella kommunistiska rörelsen”, redaktionell artikel i *Pravda* den 6 december 1963

eller framställas som resultat av denna? Innebär inte era påståenden att folkens revolutionära kamp underordnas er politik för fredlig samlevnad?

Tillåt oss ytterligare att fråga SUKP: s ledare: Ekonomiska framgångar i de socialistiska länderna och de segrar de vinner i ekonomisk tävlan med de kapitalistiska länderna spelar utan tvivel en roll som exempel och inspirerar de undertryckta folken och nationerna. Men hur kan det påstås att socialismen kommer att segra över hela världen genom fredlig samlevnad och fredlig tävlan i stället för genom folkens revolutionära kamp?

SUKP:s ledare förkunnar att de litar till att fredlig samlevnad och fredlig tävlan är nog för att ”tilldela hela systemet av kapitalistiska förhållanden ett förkrossande slag” och åstadkomma en hela världen omfattande fredlig övergång till socialismen. Detta är detsamma som att säga att de undertryckta folken och nationerna inte behöver föra kamp, göra revolution och störta imperialismens och kolonialismens och dess lakejers reaktionära välde utan att de bara lugnt ska vänta till dess att produktionsnivån och levnadsstandarden i Sovjetunionen distanserat de mest utvecklade kapitalistiska ländernas, då de förtryckta och exploaterade slavarna världen över ska bli i stånd att inträda i kommunismen tillsammans med sina förtryckare och exploatörer. Är inte detta ett försök från SUKP-ledarnas sida att sätta det som de kallar fredlig samlevnad i stället för folkens revolutionära kamp och att likvidera denna kamp?

En analys av dessa tre frågor klargör att vår meningsskiljaktighet med SUKP:s ledare är en stor sådan och rör viktiga principer. Ser vi till sakens kärna kan den uttryckas som följer. Vår politik för fredlig samlevnad är leninistisk och vilar på den proletära internationalismens princip, den bidrar till kampen mot imperialismen och för världsfredens försvar samt överensstämmer med intressena hos den revolutionära kamp som förs av de undertryckta folken och nationerna världen över. Den så kallade allmänna linje för fredlig samlevnad, som SUKP:s ledare följer, är däremot antileninistisk, sviker den proletära internationalismens princip, skadar kampen mot imperialismen och för världsfredens försvar samt står i strid med intressena hos den revolutionära kamp som förs av de undertryckta folken och nationerna.

SUKP-ledarnas allmänna linje för fredlig samlevnad tjänar den amerikanska imperialismen

Den allmänna linje för fredlig samlevnad som SUKP:s ledare följer förkastas bestämt av alla marxist-leninistiska partier och revolutionära folk men får varma lovord av imperialisterna.

Talesmännen för Västs monopolkapital gör ingen hemlighet av sin uppskattning av denna SUKP-ledarnas allmänna linje. De ser i Chrusjtjov ”Västs bästa vän i Moskva”²⁰ och säger att ”den sovjetiske regeringschefen Nikita Chrusjtjov handlar som en amerikansk politiker”.²¹ De säger ”kamrat Chrusjtjov betraktas, vad den fria världen angår, som den bästa premiärminister ryssarna haft. Han tror verkligen på fredlig samlevnad”.²² De förklarar att ”denna möjlighet till bättre sovjetisk-amerikanska förhållanden har inom det amerikanska utrikesdepartementets kretsar framkallat en känsla av att Förenta staterna inom vissa gränser bör underlätta Chrusjtjovs Uppgift”.²³

Imperialisterna har alltid stått fientliga gentemot de socialistiska ländernas politik för fredlig samlevnad och ropat ut att ”själva frasen 'samlevnad' är både kuslig och förmäten” och ”låt oss

²⁰ ”Hur snälla måste vi vara mot Nikita?” USA-tidskriften *Time* den 9 mars 1962.

²¹ Televisionsintervju med amerikanske vice utrikesministern Harriman den 18 augusti 1963.

²² ”Kennedy hjälper Chrusjtjov”, den brittiska tidskriften *Time and Tide* den 18-24 april 1963.

²³ AFP-meddelande från Washington den 14 juli 1963 med amerikanska regeringsledamöters kommentarer till SUKP:s öppna brev.

till sophögen förvisa tanken på en övergående och olustig samlevnad”.²⁴ Varför visar de nu så mycket intresse för Chrusjtjovs allmänna linje för fredlig samlevnad? Därför att imperialisterna är klara över hur nyttig den är för dem.

De amerikanska imperialisterna har beständigt använt en dubbeltaktik av krig och fred för att nå sina strategiska mål att likvidera folkens revolutioner, undanröja det socialistiska lägret och behärska världen. När de finner att det internationella läget blir alltmer ogynnsamt för dem, får de behov av att i allt större utsträckning tillgripa fredsknep samtidigt som de fortsätter sin upprustning och sina krigsförberedelser.

År 1958 föreslog John Foster Dulles att Förenta staterna skulle ägna sig åt den ”fredliga triumfens” ”ädla strategi”.²⁵

Sedan Kennedy tillträtt presidentposten fortsatte och utvecklade han Dulles ”fredsstrategi” och talade en hel del om ”fredlig samlevnad”. Han sade, ”...vi behöver ett vapen som är mycket bättre än vätebomben... och detta bättre vapen är fredligt samarbete”.²⁶

Betyder detta att de amerikanska imperialisterna verkligen accepterar fredlig samlevnad, eller, för att använda SUKP-ledarnas ord, erkänner ”att fredlig samlevnad är förnuftig och genomförbar”? Naturligtvis inte!

Aldrig så lite av allvarligt studium gör det lätt att se vad den verkliga meningen och syftet är med den ”fredliga samlevnad” som de amerikanska imperialisterna förespråkar.

Vad är dess verkliga mening och syfte?

1. I den fredliga samlevnadens namn försöker imperialisterna fjättra Sovjetunionens och de övriga socialistiska ländernas händer och förbjuda dem att stödja den revolutionära kamp som förs av folken i den kapitalistiska världen.

Dulles sade:

Sovjetregeringen kunde för sin del göra slut på det ”kalla kriget”, om den ville frigöra sig från den internationella kommunismens riktninggivande vägledning och i första hand eftersträva den ryska nationens och folkets välfärd. Det ”kalla kriget” skulle också kunna nå ett slut om den internationella kommunismen övergav sina globala mål ...²⁷

Kennedy förklarade att om förhållandena mellan Förenta staterna och Sovjetunionen skulle förbättras, måste Sovjetunionen uppge planen på att ”kommunisera hela världen” och ”se endast till sina nationella intressen och till att skapa ett bättre liv för sitt folk under fredliga förhållanden”.²⁸

Dean Rusk har uttryckt saken ännu mera oförblommerat. ”Det kan inte bli någon säker och varaktig fred innan kommunistledarna uppger sitt mål att få till stånd en världsrevolution”. Han har också sagt att det finns ”tecken på motvilja” bland sovjetledarna ”mot de bördor och risker som deras åtaganden mot den kommunistiska världsrörelsen medför”. Och han har till och med uppmanat sovjetledarna att ”gå vidare därifrån genom att skjuta åsido illusionen om att kommunismen ska triumfera i världen”.²⁹

²⁴ Förre amerikanske vice utrikesministern Douglas Dillons tal om Förenta staternas utrikespolitik den 20 april 1960.

²⁵ Dulles tal i staten Kaliforniens handelskammare den 4 december 1958.

²⁶ Kennedys tal i Förenta Nationernas generalförsamling den 20 september 1963.

²⁷ Dulles tal i amerikanska representanhusets kommitté för utrikes angelägenheter den 28 januari 1959.

²⁸ Chefredaktör Adzjubeis intervju med Kennedy, *Izvestija* den 25 november 1961.

²⁹ Rusks tal vid American Legions rikskongress den 10 september 1963.

Dessa ords mening är endast alltför klar. De amerikanska imperialisterna framställer den revolutionära kamp som de undertryckta folken och nationerna i den kapitalistiska världen för för sin egen frigörelse som resultat av de socialistiska ländernas försök att ”kommunisera hela världen”. De säger till sovjetledarna: Önskar ni leva i fred med Förenta staterna? Det är bra. Men bara på det villkoret att ni inte får stödja den revolutionära kamp som de undertryckta folken och nationerna i den kapitalistiska världen för och att ni måste se till att de inte reser sig i revolution. Enligt de amerikanska imperialisternas önsketänkande skulle detta ge dem frihet att utplåna de revolutionära rörelserna i den kapitalistiska världen och att behärska och förslava dess invånare, som utgör två tredjedelar av hela världens befolkning.

2. I den fredliga samlevnadens namn försöker de amerikanska imperialisterna att köra fram sin politik för ”fredlig evolution” vis-å-vis Sovjetunionen och de övriga socialistiska länderna och att återinföra kapitalismen där.

Dulles sade: ”Avståndet från våld. . . innebär inte bibehållandet av *status quo*, utan fredlig förändring”.³⁰ ”Det är inte nog att vara defensiv. Friheten måste vara en positiv kraft som tränger in.”³¹ ”Vi hoppas att kunna befrämja en evolution inom den sovjetiska världen.”³²

Eisenhower försäkrade att vad helst Förenta staterna kunde göra med fredliga medel skulle göras ”för att dessa folk, som hållas i trældom av en tyrannisk diktatur slutligen ska få rätt att avgöra sina egna öden genom sina egna fria val”.³³

Kennedy sade att ”uppgiften är att göra allt som står i vår makt för att se till att förändringarna som äger rum ...i det sovjetiska imperiet, på alla kontinenter. . .leder till större frihet för flera människor och till världsfred”.³⁴ Han förklarade att han, gentemot de socialistiska länderna i östra Europa, skulle ”föra en politik inriktad på att tålmodigt uppmuntra friheten och försiktigt pressa tyranniet” för att ge människorna i dessa länder möjligheter till ”fritt val”.³⁵

Dessa ords betydelse är mycket klar. De amerikanska imperialisterna beljuger det socialistiska systemet såsom ”diktatoriskt” och ”tyranniskt” och framställer kapitalismens återupprättande såsom ”fritt val”. De säger till sovjetledarna: Önskar ni leva i fred med Förenta staterna? Det är bra! Men detta betyder inte att vi avser att erkänna *status quo* i de socialistiska länderna. Tvärtom, kapitalismen måste återupprättas där. Med andra ord, de amerikanska imperialisterna kommer aldrig att försona sig med faktum att en tredjedel av världens befolkning slagit in på socialismens väg och de kommer alltid att försöka förrinta alla de socialistiska länderna.

Kort sagt, det som de amerikanska imperialisterna kallar fredlig samlevnad innebär: inget folk som lever under imperialistiskt herravälde och i förslavning får sträva att befria sig, alla folk som redan frigjort sig själva måste tillbaka in under imperialistiskt herravälde och i förslavning, och hela världen måste inkorporeras i den amerikanska ”världsgemenskapen av fria nationer”.

Det är lätt att inse varför SUKP-ledarnas allmänna linje för fredlig samlevnad faller den amerikanska imperialismen så precis i smaken.

³⁰ Dulles tal vid staten New Yorks advokatsamfunds prisutdelningsmiddag den 31 januari 1959.

³¹ Se not 25.

³² Dulles vittnesmål inför representanhusets kommitté för utrikes angelägenheter den 8 februari 1959.

³³ Eisenhowers tal vid Polsk-amerikanska kongressen i Chicago den 30 september 1960.

³⁴ Kennedy: *The Strategy of Peace*, Harper & Brothers, New York 1960, sid 199.

³⁵ Kennedys tal vid Polsk-amerikanska kongressen i Chicago den 1 oktober 1960.

Med den fredliga samlevnaden som förevändning gör SUKP-ledarna sitt bästa för att ställa sig in hos den amerikanska imperialismen och tjäna dess bedrägliga fredspolitik genom att ständigt förklara att den amerikanska imperialismens representanter ”hysar omsorg om freden”.

Med den fredliga samlevnaden som förevändning tillämpar SUKP:s ledare den fredliga samlevnadens politik på förhållandena mellan förtryckta och förtryckande klasser och mellan undertryckta och undertryckande nationer, och de bekämpar revolutionen och försöker att likvidera den. Detta svarar precis emot den amerikanska imperialismens krav, att de socialistiska länderna inte ska stödja folkrevolutionerna i den kapitalistiska världen.

Med den fredliga samlevnaden som förevändning försöker SUKP:s ledare att ersätta den internationella klasskampen med internationellt klassamarbete och förespråkar ett ”allomfattande samarbete” mellan socialism och imperialism samt öppnar på det sättet dörren för imperialistisk penetration i de socialistiska länderna. Det passar precis ihop med den amerikanska imperialistiska politikens behov av ”fredlig evolution”.

Imperialisterna har alltid bättre än någon annan undervisat oss genom negativa exempel. Låt oss här citera tvenne utdrag ur ett tal som Dulles höll efter SUKP:s 20:e kongress.

. . .jag hade sagt. . .att det inom Sovjetunionen fanns tecken på tillvaron av krafter som verkade i riktning mot större liberalism. . .om dessa krafter består och deras styrka fortsätter att öka inom Sovjetunionen, då kan vi tro och rimligtvis hoppas, att, jag sade inom ett decennium eller kanske en generation, vi skulle ha fått vad som är det stora målet för vår politik, det vill säga, ett Ryssland styrt av människor som svarar emot det ryska folkets önsksningar, som har givit upp sina rövaraktiga strävanden att styra hela världen och rättar sig efter de civiliserade nationernas principer och de principer som Förenta Nationernas stadga innehåller.³⁶

Han uttalade vidare:

...långtidsutsikterna - jag skulle rent av säga långtidssäkerheten - är att det kommer att ske en evolution av sovjethärskarnas nuvarande politik så att de kommer att bli mera nationalistiska och mindre internationalistiska.³⁷

Dulles ande har synbarligen spökat för marxismen-leninismens och den proletära internationalismens förrädare, och de har blivit så besatta av den så kallade allmänna linjen för fredlig samlevnad att de inte hejdar sig för att ta i betraktande hur väl deras handlingar överensstämmer med den amerikanska imperialismens önsksningar.

Samarbete mellan Sovjetunionen och Förenta staterna är hjärta och själ 1 SUKP-ledarnas allmänna linje för fredlig samlevnad

Medan SUKP-ledarna under de senaste åren tjatat om fredlig samlevnad har de i verkligheten rent ut sagt inte endast brutit emot den proletära internationalismens princip utan har också underlåtit att i sin hållning gentemot Kina och ett antal andra socialistiska länder följa de fem principerna för fredlig samlevnad. Deras ständiga förespråkande av den fredliga samlevnaden såsom sin utrikespolitikens allmänna linje är liktydigt med ett krav om att alla de socialistiska länderna och de kommunistiska partierna måste foga sig efter deras länge närda dröm om sovjetiskt-amerikanskt samarbete.

Hjärtat och själen i den allmänna linje för fredlig samlevnad som SUKP:s ledare följer är sovjetisk-amerikanskt samarbete för att behärska världen.

³⁶ Dulles presskonferens den 15 maj 1956.

³⁷ Dulles presskonferens den 28 oktober 1958.

Se bara på de märkliga uttalanden de har gjort.

”Nutidens två största stormakter, Sovjetunionen och Förenta staterna, har lämnat alla andra länder i världen långt efter sig.”³⁸

”Var och en av dessa två makter leder en stor grupp av nationer - Sovjetunionen leder det socialistiska världssystemet och Förenta staterna det kapitalistiska lägret.”³⁹

”Vi (Sovjetunionen och Förenta staterna) är de starkaste länderna i världen, och om vi enas för fred kan det inte bli något krig. Om någon galning då ville ställa till med krig behövde vi bara höja våra pekfingrar för att varna honom att låta bli.”⁴⁰

”...om N. S. Chrusjtjov, sovjetregeringens chef, och John Kennedy, Förenta staternas president, kan komma överens kommer man att finna en lösning på de internationella problem på vilka mänsklighetens öden beror.”⁴¹

Tillåt oss fråga SUKP:s ledare: Då 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande klart säger att den amerikanska imperialismen är en svuren fiende till världens folk och den viktigaste kraft som arbetar för aggression och krig, hur kan ni ”enas” med världsfredens huvudfiende för att ”trygga freden”?

Vi skulle vilja fråga dem: Är det möjligt att över hundratalet länder och över tre tusen miljoner människor inte har rätt att besluta över sitt eget öde? måste de underkasta sig de två 'Jättarnas”, de två ”största makterna”, Sovjetunionens och Förenta staternas manipulationer? Är inte ert arroganta struntprat om detta ett uttryck för stormaktschauvinism och maktpolitik rätt och slätt?

Vi skulle också vilja fråga dem: Inbillar ni er verkligen att, om bara Sovjetunionen och Förenta staterna kom överens, om bara de två ”stormännen” kom överens, mänsklighetens öde skulle vara avgjort och alla internationella problem lösta? Ni har fel, hopplöst fel. Det har sedan urminnes tider aldrig gått till på det sättet, och det är mindre troligt att så ska ske under nittonhundrasextio-talet. Världen är i dag full av komplicerade motsättningar: motsättningen mellan de socialistiska och imperialistiska lägren, motsättningen mellan proletariatet och bourgeoisin i de kapitalistiska länderna, motsättningen mellan de undertryckta nationerna och imperialismen, och motsättningarna mellan de imperialistiska länderna och mellan de monopolkapitalistiska grupperna i de imperialistiska länderna. Skulle dessa motsättningar försvinna så snart Sovjetunionen och Förenta staterna kommit överens?

Det enda land som SUKP:s ledare ser upp till är Förenta staterna. I sin strävan att uppnå samarbete mellan Sovjetunionen och Förenta staterna hyser de inga skrupler emot att förråda sovjetfolkens sanna bundsförvanter, däribland deras klassbröder och alla de undertryckta folk och nationer som ännu lever under det kapitalistisk-imperialistiska systemet.

SUKP:s ledare gör sig stor möda att rasera det socialistiska lägret. De brukar alla slags lögner och förtal mot Kinas kommunistiska parti och utövar politiska och ekonomiska påtryckningar på Kina. Vad det socialistiska Albanien angår är det endast dess fullständiga förintelse som kan

³⁸ N. N. Jakovlev: *Efter trettio år...* en broschyr skriven till 30-årsdagen av de sovjetisk-amerikanska diplomatiska förbindelsernas upprättande.

³⁹ Samma källa.

⁴⁰ N. S. Chrusjtjovs svar på frågor av New York Times utrikespolitiske kommentator C. L. Sulzberger den 5 september 1961. (Avsnittet icke medtaget i den av Sovjetunionens informationsbyrå utsända svenska översättningen.)

⁴¹ A. A. Gromyko, tal vid SSRU:s högsta sovjets sammanträde den 13 december 1962.

tillfredsställa dem. Hand i hand med den amerikanska imperialismen har de utsatt det revolutionära Kuba för påtryckningar och ställt krav på det som kan tillfredsställas endast på bekostnad av dess suveränitet och värdighet.

SUKP:s ledare gör stora ansträngningar för att sabotera folkens revolutionära kamp mot imperialismen och dess lakejer. De uppträder som predikare av social reformism och försöker i olika länder att tappa av proletariatet och dess politiska parti dess revolutionära kampvilja. För att tillfredsställa imperialismens behov, undergräver de den nationella befrielseörelsen och blir allt mera skamlösa försvarare av den amerikanska neokolonialismen.

Vad får SUKP: s ledare av den amerikanska imperialismen i gengäld för sina mödosamma ansträngningar och för det höga pris de betalar i syfte att få till stånd sovjetisk-amerikanskt samarbete?

Sedan 1959 har Chrusjtjov blivit besatt av tanken på toppmöten mellan Sovjetunionen och Förenta staterna. Han har haft många omhuldade drömmar och spritt många illusioner om dem. Han har lovsjungit Eisenhower som ”en stor man” som ”förstår storpolitik”.⁴² Han har entusiastiskt prisat Kennedy som en man som ”förstår vilket stort ansvar som åvilar regeringarna i två så mäktiga stater”.⁴³ SUKP:s ledare har gjort stor affär av den så kallade Camp David-andan och proklamerat att Wienmötet var ”en händelse av historisk betydelse”. Sovjetpressen hävdade att när ledarna för Sovjetunionen och Förenta staterna väl satt vid samma bord, skulle historien nå en ”ny vändpunkt” och att en handskakning de två ”stora männen” emellan skulle inleda en ”ny era” i de internationella förhållandena.

Men hur behandlar den amerikanska imperialismen SUKP:s ledare? Litet över en månad efter samtalen i Camp David förklarade Eisenhower: ”Jag lade inte märke till någon Camp David-anda”. Och sju månader senare sände han ett spionflygplan - U2 - att intränga i Sovjetunionens luftrum och ödelade på det sättet de fyra stormakternas toppkonferens. Inte långt efter Wienmötet framlade Kennedy följande oförsämda villkor för en tjugoårig fred mellan Sovjetunionen och Förenta staterna: inget stöd från Sovjetunionens sida för något folks revolutionära kamp och återinförande av kapitalismen i Östeuropas socialistiska länder. Litet över ett år efter Wienmötet gav Kennedy order om den sjörövarbetonade militära blockaden mot Kuba och orsakade Kubakrisen.

Var - högt eller lågt, bland de levande eller de döda - ska man hitta den omskrutna ”Camp David-andan”, vändpunkten i mänsklighetens historia” och ”nya eran i de internationella förhållandena”?

Sedan tremaktsavtalet om partiellt förbud mot kärnvapenproven undertecknats gav SUKP:s ledare stor publicitet åt den så kallade Moskvaandan. De talade om nödvändigheten av att ”smida medan järnet är varmt”, försäkrade att ”alla gynnsamma betingelser finns” för att Sovjetunionen och Förenta staterna skulle uppnå ytterligare överenskommelser och förklarade det dåliga i att inta hållningen ”vi har tiden för oss” eller att ”det är ingen brådska”.⁴⁴

Vad är ”Moskvaandan”? Låt oss betrakta den senaste tidens händelser.

För att skapa en bättre atmosfär av ”sovjetiskt-amerikanskt samarbete” höll SUKP: s ledare ett massmöte i Moskva för att fira 30-årsdagen av upprättandet av diplomatiska förbindelser

⁴² Tal av N. S. Chrusjtjov vid den lunch som borgmästaren i New York gav till hans ära den 17 september 1959.

⁴³ N S. Chrusjtjov: Tal i Sovjetunionens radio och TV den 15 juni 1961, Sovjetunionens informationsbyrå, Sthlm 1961, sid 28.

⁴⁴ Artikel av Observatör i *Izvestija* den 21 augusti 1963.

Sovjetunionen och Förenta staterna emellan. Samtidigt sände de en kulturdelegation till Förenta staterna för att fira samma händelse där. Men vad fick SUKP:s ledare för sin entusiasm? Hela personalen på den amerikanska ambassaden i Moskva vägrade att delta i mötet i Moskva, och det amerikanska utrikesdepartementet utgav ett särskilt memorandum med uppmaning till den amerikanska allmänheten att bojkotta den sovjetiska kulturdelegationen, vars medlemmar det fördömde såsom ”ytterligt farliga och misstänkta människor”.

Medan SUKP:s ledare talade sig varma för ”sovjetisk-amerikanskt samarbete” sände Förenta staterna agenten Barghorn att bedriva spioneriverksamhet i Sovjetunionen. Sovjetregeringen arresterade denne agent, vilket var helt i sin ordning. Men sedan Kennedy hotande uttalat att veteaffären mellan Förenta staterna och Sovjetunionen ”berodde av att det rådde en hygglig atmosfär mellan de bägge länderna” och att denna, som han sade, blivit ”svårt skadad genom Barghorns arrestering”, fick sovjetregeringen brått att utan rättegång frige denne amerikanske agent. Frigivandet motiverades med ”höga amerikanska ämbetsmäns bekymmer för vad som hänt F. C. Barghorn”, för vad som hänt en spion, vilken ”enligt vad undersökningarna bekräftade. . hade sysslat med spioneriverksamhet mot SSRU”.

Ska allt detta anses som uttryck för ”Moskvaandan”? I så fall är det verkligen mycket sorgligt.

Moskva! Det första socialistiska landets lysande huvudstad och ett ärorikt namn som allt sedan den stora Oktoberrevolutionen funnits inneslutet i många miljoner människors hjärtan världen över. Nu används detta namn av SUKP: s ledare för att skyla deras ruttna praktik att samarbeta med den amerikanska imperialismen. Vilken makalös skam!

Allt för ofta har SUKP:s ledare sagt vackra ord om de amerikanska imperialisterna och tigt om deras ynnest. Allt för ofta har de visat vrede mot broderländer och broderpartier och övat påtryckningar på dem. Allt för många är de knep och bedrägerier de använt mot de revolutionära folken i olika länder uteslutande för att tigga ”vänskap” och ”förtroende” från den amerikanska imperialismen. Men ”medan de slokande blommorna trånar efter kärlek, sorlar den hjärtlösa bäcken vidare”. Allt vad SUKP: s ledare fått mottaga av de amerikanska imperialisterna är förödmjukelser, nya förödmjukelser, alltid förödmjukelser.

Några ord till råd åt SUKP:s ledare

Förekom det någonsin, under de bittra dagarna då försvarskampen mot imperialisternas väpnade intervention pågick eller i det Fosterländska krigets rasande eld, ett enda tillfälle då det stora sovjetfolket under Lenins och Stalins ledning gav vika för svårigheterna? Böjde de någonsin knä för fienden? I dag är världsläget mycket gynnsamt för revolutionen och socialismen är starkare än någonsin medan imperialismen aldrig befunnit sig i sådana svårigheter som nu. På vilket förnedrande sätt har inte ändå det första socialistiska landet, staten som Lenin grundade, toppridits av den amerikanska imperialismen och hur skändligt har inte det socialistiska lägret vanärats av SUKP:s ledare! Hur ska det vara möjligt för oss, för några marxist-leninister och revolutionärer att känna annat än sorg och smärta?

Här skulle vi gärna vilja ge några uppriktiga råd till SUKP:s ledare.

Förenta staterna, det mest rovgiriga imperialistiska landet, har det vanvettiga strategiska målet att erövra världen. Det undertrycker ursinnigt den revolutionära kamp som förs av de förtryckta folken och nationerna och har öppet förklarat sin avsikt att föra Osteuropa tillbaka i den så kallade fria nationernas världsgemenskap. Hur kan ni inbilla er att den amerikanska imperialismen vid genomförandet av sina aggressiva planer för erövring av hela världen kommer att låta de hårdaste slagen falla på andra och inte på Sovjetunionen?

Förenta staterna är ett imperialistiskt land och Sovjetunionen är ett socialistiskt land. Hur kan ni vänta ”allomfattande samarbete” mellan två länder med helt skilda samhällssystem?

Det råder ömsesidig rivalitet och bedrägeri till och med mellan Förenta staterna och de övriga imperialistiska makterna, och Förenta staterna kommer inte att låta sig nöjas förrän de trampat dessa under fötterna. Hur kan ni då föreställa er att Förenta staterna ska leva i harmoni med det socialistiska Sovjetunionen!

Ledande kamrater i SUKP! Tänk över saken nyktert! Är den amerikanska imperialismen att lita på när en storm bryter loss i världen? Nej! De amerikanska imperialisterna är liksom alla imperialister och reaktionärer opålitliga. Sovjetunionens enda pålitliga bundsförvanter är broderländerna i det socialistiska lägret, de marxist-leninistiska broderpartierna och alla undertryckta folk och nationer.

Den historiska utvecklingens lagar verkar oberoende av individens vilja. Ingen har möjlighet att hindra det socialistiska lägret och de undertryckta folkens och nationernas revolutionära rörelser från att tillväxa, än mindre att förintä dem. Den som förråder folken i det socialistiska lägret och världen och drömmer om att behärska jordklotet, genom att samverka med den amerikanska imperialismen, är dömd att sluta illa. Och det är mycket felaktigt och farligt för SUKP:s ledare att göra detta.

Ännu är det inte för sent för SUKP:s ledare att hejda sig vid stupets rand. Det är hög tid för dem att lägga av sin allmänna linje för fredlig samlevnad och återgå till Lenins politik för fredlig samlevnad, till marxismen-leninismens och den proletära internationalismens väg.

Lästips

[Om den sino-sovjetiska konflikten](#), resolution från Fjärde internationalens 8:e världskongress 1965.

[Konflikten KKP-SUKP. Historia och orsaker](#). Ur KU-debatt

[Världsrevolution och fredlig samexistens](#) av Ernest Mandel